

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **Dyje, s. r. o.,** se sídlem Hříšice 63, zastoupen JUDr. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Kamlerova 795, Říčany u Prahy, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství,** se sídlem Těšnov 17, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 5 Ca 253/2008 – 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2012, č. j. 5 Ca 253/2008 – 38, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Ministerstva zemědělství (dále jen „ministerstvo“) ze dne 4. 7. 2008, č. j. 3860/2008-14130, který bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „Fond“) ze dne 20. 12. 2007, č. j. SZIF/2008/0343089 o zamítnutí žádosti stěžovatelky o poskytnutí dotace pro rok 2006 v rámci programu Zakládání skupin výrobců (dále jen „program ZSV“). V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, v této věci ministerstvo překročilo dobu stanovenou zákonem č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, aniž by k tomu byl dán některý z důvodů uvedených v ust. § 71 odst. 3. Lhůta pro vydání rozhodnutí je však lhůtou pořádkovou a pouhý fakt, že nebyla dodržena, nepůsobí nezákonnost rozhodnutí a není důvodem pro jeho zrušení. Jako důvodnou neshledal městský soud ani druhou námitku zpochybňující hmotněprávní posouzení věci. Městský soud citoval čl. 33d odst. 1 nařízení Rady ES č. 1257/1999 ze dne 17. 5.1999 (dále jen „nařízení Rady“) a ust. § 1, § 3 a § 5 odst. 1 nařízení vlády č. 655/2004

Sb. (dále jen „nařízení vlády“) a dále uvedl, že k otázkám vznášeným v žalobě se opakovaně vyjádřil již Nejvyšší správní soud (např. v rozsudku ze dne 6. 4. 2011, č. j. 1 As 23/2011 - 53) a městský soud se s těmito rozhodnutími ztotožňuje a nemá důvod se od nich odchylovat. Jednou z podmínek pro poskytnutí dotace je zařazení do programu ZVS do 31. 12. 2006 [§ 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády]. Stěžovatelka sice původně do programu zařazena byla, ovšem rozhodnutí o zařazení bylo později zrušeno ve zkráceném přezkumném řízení (rozhodnutí ministerstva zemědělství ze dne 24. 5. 2007 ve spojení s rozhodnutím ministra zemědělství o rozkladu ze dne 8. 10. 2007). Rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení napadla stěžovatelka žalobou, která byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6 Ca 344/2007 - 47. Tento rozsudek byl napaden kasační stížností, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Podmínku podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády považuje městský soud shodně s ministerstvem v případě stěžovatelky za nesplněnou. Obecněji k věci městský soud uvedl, že program ZSV vychází z čl. 33d nařízení Rady, které bylo konkretizováno nařízením vlády, které upravuje dva hlavní okruhy otázek, a to předpoklady pro zařazení určitého subjektu do programu ZSV a podmínky, za nichž je podpora ve formě dotace subjektu poskytnuta. Příjemcem dotace z programu ZSV podle nařízení vlády může být pouze ten subjekt, který vykazuje znaky seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady. Skupina výrobců ve smyslu nařízení vlády musí korespondovat pojmu seskupení producentů podle přímo aplikovatelného nařízení Rady. Z jeho čl. 33d vyplývá, že seskupení producentů se skládá z producentů (množné číslo), kteří jsou členy tohoto seskupení, kteří mají společně uvádět zboží na trh a činit přípravy k prodeji, centralizovat prodej a dodávat velkoodběratelům a kteří si stanoví společná pravidla pro informace o produkci. Je tak evidentní, že seskupení producentů musí být tvořeno více subjekty (producenty). „Seskupení“ jednoho producenta je zřejmý protimluv. Zcela v intencích nařízení Rady vymezuje seskupení producentů také nařízení vlády, které pro ně v ust. § 1 zavádí legislativní zkratku „skupina výrobců“ a v ust. § 2 písm. c) vymezuje podstatné rysy tohoto seskupení. Podle citovaného ustanovení nařízení vlády může být skupinou výrobců jenom obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Dotace z programu ZVS může být v souladu s ust. § 1 a § 5 odst. 1 nařízení vlády poskytnuta pouze skupině výrobců. Stěžovatelku jako obchodní společnost s jediným společníkem nelze z výše rozvedených důvodů pod tento pojem podřadit, stejně jako ji nelze podřadit pod pojem seskupení producentů ve smyslu nařízení Rady, a dotace z uvedeného programu jí proto poskytnuta být nemůže. Ust. § 5 nařízení vlády je třeba vyložit tak, že nikoli jakékoliv, ale pouze vícečlenné, společnosti si mohou nárokovat přiznání dotace, a teprve u takových společností je posuzováno, zda splňuji buď podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů. Stěžovatelka má tedy pravdu v tom, že se jedná o podmínku alternativní, nikoli kumulativní, nicméně jí samotné tento argument nijak neprospívá. Splnění jedné z alternativně stanovených podmínek přichází v úvahu jen u vícečlenných, tedy minimálně dvoučlenných, společností, které buď musí splňovat stanovený minimální objem produkce, nebo musí mít minimálně pět členů (nestačí tedy dva, tři či čtyři členové jako pro zařazení do programu ZVS). Ust. § 2 písm. c) nařízení vlády výslovně neomezuje skupinu výrobců počtem členů, jak na to stěžovatelka poukazuje. Na požadavek mnohosti členů však městský soud, stejně jako ministerstvo, usuzuje z pojmů „skupina“, „seskupení“, „společný odbyt“. Neobstojí ani argumentace preambulí nařízení Rady. Způsob, jakým stěžovatelka preambuli vykládá, je v rozporu s konkrétními pravidly stanovenými v textu

nařízení. Preambule sama neobsahuje právní normy, pouze formuluje zásady, s jejichž pomocí mají být případně řešeny výkladové nejasnosti. Nelze se tedy dovolávat obecné formulace preambule o tom, že dosažení cílů politiky rozvoje venkova může být omezováno jen v nezbytné míře, pokud samotný text nařízení mluví o „seskupeních“ a „společném uvádění zboží na trh“, tedy předpokládá součinnost více výrobců. Stěžovatelka tedy se svými námitkami neuspěla.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právních otázek výkladu nařízení vlády. V úvodu kasační stížnosti zdůraznila, že v žalobě poukázala jak na preambuli nařízení Rady, tak na dikci nařízení vlády ve spojení s dikcí čl. 33d nařízení Rady. Nepochybně lze souhlasit s názorem ministerstva, že nařízení vlády je nutné interpretovat z hlediska práva Evropského společenství. Řídíme-li se obecnými principy právními a vycházíme-li z preambule nařízení Rady dospějeme nezbytně k tomu, že cílem je podpořit adaptaci výroby a produkty členů skupiny na požadavky trhu, přičemž „skupinu“ definuje vnitrostátní právo podle potřeb národního trhu. V případě, že vnitrostátní právo konkrétní definici nestanoví, aplikuje se právo Společenství. Vzhledem k respektování zásady subsidiarity je tudíž zřejmé, že pokud právo Společenství v nařízení Rady stanoví základní zásady a principy, kterými se má řídit národní zákonodárce, je na něm, jaká přesná kritéria nastaví k provedení evropského předpisu. Ze znění čl. 33d odst. 2 nařízení Rady je zřejmý záměr umožnit novým členským státům, aby si v souladu s přepisy Společenství stanovily podmínky pro uznání seskupení producentů. Nařízení vlády vymezuje „seskupení producentů“ pojmově jako „skupinu výrobců“ v ust. § 2 písm. c), když stanoví, že skupinou výrobců se rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Z těchto důvodů se městský soud řádně nevypořádal ani s odkazem stěžovatelky na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004 — 2006. Stěžovatelka proto znovu poukázala na skutečnost, že podle ministerstva jsou v tomto plánu definovány podmínky pro uznání skupin výrobců, kdy jednou z nich je, že skupina výrobců musí splňovat podmínku minimálního ročního obratu 100.000 EUR nebo 5 členů, přičemž se stále jedná o skupinu výrobců, kdy buď dosahuje minimálního ročního obratu, zde postačí dvoučlenná skupina, nebo tu, která takového obratu nedosahuje, nikoliv o výrobce jednoho. Stěžovatelka však pro tento názor ministerstva o minimálně dvoučlenné skupině výrobců nenalezla oporu ani v Horizontálním plánu rozvoje venkova ani v žádném z platným právních předpisů. Stěžovatelka se naopak zcela ztotožňuje s právním názorem vyjádřeným v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2011, sp. zn. 7 As 80/2010, že skupinou výrobců ve smyslu nařízení vlády může být i taková obchodní společnost, která má jediného společníka, splní-li vedle podmínek stanovených v ust. § 2 nařízení vlády další alternativně formulovanou podmínku § 3 nařízení vlády. Vychází-li městský soud z gramatického výkladu a poukazuje na použití množného čísla, stěžovatelka odkázala na ust. § 461 odst. 2 o. z., podle kterého nenabude-li dědictví dědic ze závěti, nastupují místo něho dědici ze zákona. Důsledný jazykový výklad tohoto ustanovení by znamenal, že dědicem za závěti může být vždy jen jedna osoba, neboť ve stejném ustanoveni se užívá jak jednotné, tak množné číslo a v souvislosti s dědicem ze závěti se hovoří pouze o dědici v jednotném čísle. Striktní použití gramatického výkladu slov společný a skupina při interpretaci pojmových výrazů jako skupina výrobců, společný odbyt apod., tak není objektivní. Evropská komise odsouhlasila Horizontální plán rozvoje

venkova, v němž je definováno, že skupina výrobců je obchodní společnost založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, které jsou zapsány do obchodního rejstříku mezi datem přistoupení a koncem programového období (1. 5. 2004 až 31. 12. 2006), má minimální roční obrat 100.000 EUR anebo má pět členů. Žádná podmínka ohledně minimálně dvoučlenné skupiny výrobců zde uvedena není. Přímo aplikovatelný předpis umožňuje, aby vznikaly skupiny producentů, které jsou založené podle národního práva. Počet členů skupiny producentů však Evropská komise nestanoví. Akceptovatelný je tedy jakýkoli zákonem umožněný počet členů skupiny počínaje členem jedním. Členství ve skupině vznikne bezpochyby tím, že obchodní společnost založená podle platných právních předpisů, tedy jedním až čtyřmi členy (zakladateli), která splní předpoklady minimálního ročního obratu, musí být akceptována a dále alternativně musí být akceptována též společnost, která má 5 členů bez ohledu na roční obrat. Stejně tak je také stanovena podmínka nejméně 5 členů jako alternativní, nikoliv kumulativní, k podmínce splnění roční obchodovatelné produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, jako podmínka pro zařazení do skupiny výrobců do programu ZSV v ust. § 3 nařízení vlády. Definuje-li nařízení vlády v ust. § 2 písm. c) skupinu výrobců jako: společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity s odkazem na ust. § 56 a 221 obch. zák., tím bez jakýchkoli pochybností definuje obchodní společnost bez omezení počtu společníků. I obch. zák. umožňuje založení obchodní společnosti s jedním společníkem, aniž by řešil, že slovo společník je odvozené od slova „společně‘ a neznamená to, že by kterýkoli orgán aplikující právo toto vykládal jako důvod pro nedovolenou existenci společnosti o jednom společníkovi. Z těchto důvodů nelze souhlasit s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku citovaném městským soudem. Stěžovatelka považovala za nutné znovu zopakovat, že není pravdivé ani tvrzení ministerstva, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ není zavedena v ust. § 2 písm. c) nařízení vlády, ale v ust. § 1 tohoto nařízení s tím, že v ust. § 2 písm. c) nařízení vlády je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít, z čehož ministerstvo dovozuje, že skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jediným společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v ust. § 1 nařízení vlády. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka znovu odkázala na alternativní podmínku pro zařazení skupiny výrobců do programu ZSV, se kterou se městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku řádně nevypořádal s tím, že z ust. § 2 písm. c) nařízení vlády vyplývá, že pro účely tohoto nařízení se skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. V této souvislosti proto také stěžovatelka poukázala na argumentaci, kterou uvedla v doplnění žaloby a se kterou se městský soud rovněž vůbec nevypořádal. Pokud by totiž závěr, že se musí jednat minimálně o dvoučlennou společnost měl oporu v zákoně, potom by žádné odbytové organizaci nemohly být dotace podle nařízení vlády přiznány, neboť se stále jedná o jeden subjekt a nikoliv o více subjektů, protože dotace se poskytuje společnosti jako takové a nikoliv jejím společníkům. Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby napadený rozsudek městského soudu byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ministerstvo odkázalo na vyjádření ze dne 20. 1. 2009 k žalobě, kde jsou uvedeny podrobně důvody, pro které na svém rozhodnutí trvá. V napadeném rozsudku se městský soud vypořádal se všemi žalobními námitkami a

řádně jej odůvodnil. Ministerstvo rovněž odkázalo na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2010, sp. zn. 6 Ca 344/2007 a ze dne 28. 5. 2010, sp. zn. 11 Ca 112/2009, kterými byly zamítnuty žaloby stěžovatelky proti rozhodnutím o jejím zařazení do programu ZSV a přiznání dotací za rok 2007. Podaná kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by nebyly vzneseny v podaném odvolání a nebyly řádně odvolacím orgánem nebo městským soudem vyvráceny. K meritu věci ministerstvo uvedlo, že podstatou problému je posouzení, zda je v konkrétním případě subjekt způsobilý k zařazení do programu ZSV. V souladu s nařízením Rady nelze akceptovat společnost, která ze samotné její povahy nemůže splnit účel podle tohoto nařízení, a tedy ani účel podle nařízení vlády, které v ust. § 1 skupinu výrobců výslovně definuje jako skupinu zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Rozhodující je fakt, že jeden producent skupinu producentů tvořit nemůže. Pojmově je také vyloučeno společné uvádění zboží na trh pouze jedním producentem. Nelze rovněž odvozovat právo na poskytnutí podpory pouze z definice obchodní společnosti, tedy z právní formy skupiny producentů, aniž by skutečně tato obchodní společnost byla více producenty založena. Ke stejnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudcích sp. zn. 1 As 87/2009, 9 As 67/2009 a 2 As 47/2010, kde řešil obdobné případy tzv. jednočlenných společností. Lze tedy shrnout, že společný odbyt zemědělské komodity, který je základním znakem činnosti skupiny výrobců, nemůže zajišťovat obchodní společnost s jedním společníkem. Na základě výše uvedeného ministerstvo navrhlo kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

K posouzení důvodnosti kasační stížnosti je podstatné vyjasnit vztah řízení o zařazení do programu ZSV a řízení o poskytnutí dotace v rámci programu ZSV.

V prvém případě je posuzováno, zda žadatel splňuje podmínky pro zařazení do dotačního programu jako „skupina výrobců“ a výsledek tohoto posouzení je vyjádřen ve správním rozhodnutí. Ve druhém případě je posuzováno, zda má subjekt zařazený do programu ZSV nárok na poskytnutí dotace. Je-li změněno rozhodnutí v prvém řízení tak, že se žádost o zařazení do programu zamítá, má neúspěšný žadatel možnost proti takovému rozhodnutí podat opravný prostředek. Stěžovatelka tak učinila a podala rozklad proti rozhodnutí ministerstva, následně pak žalobu k městskému soudu a poté kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Nicméně i při rozhodování o poskytnutí dotace musí Fond ověřit, zda žadatel splňuje všechny podmínky stanovené v ust. § 5 nařízení vlády. Tedy i to, zda tato skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000 Kč, anebo podmínku nejméně 5 členů [odst. 1 písm. c) citovaného ustanovení]. V rámci posuzování této podmínky je správní orgán oprávněn (nově) hodnotit, zda žadatel představuje skupinu výrobců.

Otázkou, zda je možné zařadit do programu ZSV i jednočlennou obchodní společnost, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a v usnesení ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 80/2010 – 100, vyslovil následující závěry:

„[32] Nařízení vlády vydané podle § 2c odst. 5 zákona o zemědělství je předpisem navazujícím na nařízení Rady a upravuje otázky jak hmotněprávní tak i procesní. Okruh subjektů, na něž se vztahuje, je součástí podmínek hmotných. Otázkou pak je, zda pojem „skupina výrobců" užitý v nařízení vlády odpovídá pojmu „seskupení výrobců", či zda se vnitrostátní předpis od nařízení Rady přípustně odchýlil. Nařízení Rady totiž v čl. 33d odst. 2 stanovilo, že podpora je poskytována pouze seskupením producentů, která jsou uznána orgány nových členských států (...) na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství. Členský stát tak byl oprávněn samostatně vymezit okruh subjektů hodných poskytnutí podpory; byl však nepochybně vázán obecnými zásadami plynoucími z čl. 37 nařízení Rady zavazujícími k dodržení souladu s právem společenství (odst. 1) a umožňujícími stanovení přísnějších podmínek pro poskytování podpory, ovšem jen za předpokladu respektování cílů nařízení (odst. 4).

[33] Nařízení vlády jak v názvu, tak v konkrétních ustanoveních používá pojmu „skupina výrobců", přičemž rovněž předpokládá, že tento subjekt bude zajišťovat společný odbyt vybraných zemědělských výrobků. Pojem je pak přímo vymezen v § 2 písm. c) tohoto nařízení. Rozumí se jím „obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity". Jazykový výklad vede k jedinému závěru, a to, že se jedná o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Tomu systematicky nasvědčují i náležitosti žádosti o zařazení skupiny do programu stanovené v § 4 odst. 2 nařízení vlády, mezi nimiž je i společenská smlouva nebo stanovy skupiny výrobců. Ostatně i ustanovení § 2 písm. e) předpokládá přijetí společných pravidel skupinou výrobců. Stejně tak ostatní ustanovení nařízení vlády tomuto názoru nasvědčují. V podmínkách pro poskytnutí dotace je uvedeno, že všichni členové skupiny výrobců jsou podnikajícími fyzickými nebo právnickými osobami, produkujícími alespoň jednu zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců [§ 5 odst. 1 písm. e)] nebo, že všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci prostřednictvím skupiny výrobců; [§ 5 odst. 1 písm. f)]. Nařízení vlády řeší i případy splnění dodavatelských závazků seskupením za některého z členů [§ 5 odst. 1 písm. d) bod 2.], či odpočtu dotace při zpětném prodeji produkce seskupením některému z jeho členů (§ 5 odst. 4).

[34] Jednočlenné právnické osoby tyto podmínky nemohou naplnit, a to ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejíž případ řešil první senát, ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným členem je zemědělské družstvo, jako v případě předloženém sedmým senátem. Neobstojí argument, že družstvo je samo o sobě vícečlenným subjektem; vícečlennost totiž musí spočívat ve spojení jednotlivých výrobců, a v daném případě je družstvo jako celek jedním výrobcem; ostatně pokud by tomu bylo jinak, nezakládalo by subjekt jiný (s. r. o.). I vnitrostátní předpis tedy zjevně předpokládá společný postup, společnou činnost několika přímých výrobců; jen takový společný postup je podporován.

[35] Předkládající senát zdůrazňuje, že nařízení vlády při vymezení pojmu „skupina výrobců" odkazuje na § 56 a § 221 obchodního zákoníku, tedy na ustanovení upravující obchodní společnosti a družstva. Tato ustanovení nevylučují vznik a existenci jednočlenných právnických osob. Poznámka pod čarou však je pouze nezávazným vodítkem užívaným při výkladu příslušného ustanovení, a pokud není dán soulad mezi vlastním pravidlem (ustanovením zákona) a odkazující poznámkou, je rozhodující toto pravidlo (k tomu srovnej nález Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98). Výklad za použití poznámky pod čarou proto nikdy nemůže narušit vzájemnou souladnost a propojenost celého nařízení vlády, zrovna tak

jako nemůže pominout jeho smysl a účel. Pokud tedy nařízení vlády při definici „skupiny výrobců" jí rozumí obchodní společnost nebo družstvo ve smyslu obchodního zákoníku, nelze to vyložit jinak, než že takový subjekt musí být založen právě skupinou výrobců, tedy více subjekty (výrobci), neboť jen tak lze naplnit další část definice, a to že předmětem činnosti tohoto nově založeného subjektu je zajištění jejich společného odbytu. Předkládajícímu senátu lze přisvědčit v názoru, že povznesení obchodu se zemědělskými komoditami lze dosáhnout i jinými způsoby, normotvůrce však v daném případě určil subjekty, jimž dotaci poskytne a stanovil k tomu podmínky. Jeho záměr není nelogický ani diskriminační, neboť podmínky pro zařazení do programu byly splnitelné kýmkoliv. Z možnosti založení skupiny výrobců formou obchodní společnosti či družstva nebyl žádný subjekt vyloučen a četnost skupiny závisela pouze na tom, jaké roční obchodovatelné produkce byli schopni společně dosáhnout. Skutečnost, že rozvoje obchodu může být dosaženo i jinými cestami, případně, že podmínky stanovené nařízením vlády mohou být určitým způsobem obcházeny, nemůže vést k natolik rozšiřujícímu výkladu, že je tím popřen smysl nařízení."

Rozšířený senát tak dospěl k závěru, že skupinou výrobců podle ust. § 2 písm. c) nařízení vlády se rozumí v souladu s čl. 33d odst. 1 a 2 nařízení Rady více subjektů sdružených ke společnému odbytu. V dané věci se nelze od právního názoru vysloveného rozšířeným senátem odchýlit. Nemůže-li být jednočlenná právnická osoba zařazena do programu ZVS, nemůže takový subjekt splňovat ani podmínky pro poskytnutí dotace ve smyslu ust. § 5 odst. 1 nařízení vlády. Proto stížní námitka nesprávného posouzení této právní otázky nebyla shledána důvodnou.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. září 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu